

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniæ Agrippinæ, 1707

Q. 66. Quanta sit injuria, & quæ obligatio illius, qui alium inducit ad peccatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42561

III. Si quis autem induxit fraude, dolo, inju-
sto metu, &c. tenetur ad id ex justitia: quia quis-
que habet jus, ne injustè lædatur, in bonis spiri-
tualibus: Unde si lædatur, debet id spirituale
restitui, si potest. *Ibid.*

IV. Si quis aliquem (etiam Novitium) abdu-
xit ab ingressu Religionis, tamen sine vi & frau-
de, etsi graviter peccarit id irrationabiliter fa-
ciendo, ac proinde teneatur ei rursus suadere
ingressum ex charitate; non tamen ex justitia,
vel illi, vel Religioni tenetur, quæ nullum ad-
huc in eum jus acquisivit: *Vid. Lay. n. 2.*

V. Si quis religiosum ad apostasiam induxe-
rit suasionem, aliâve cooperatione, obligatur ex
justitia Religioni ad restitutionem, non quidem
ut ipse (quod aliqui volunt) loco alterius in-
grediatur; sed ut suadeat alteri, quoad potest,
reditum, & compenset Monasterio commoda,
quæ ex hæreditate, bonis vel industria alterius
expectabantur.

VI. Si quis veneno, phyltro aliove modo ali-
cui destruxit memoriam, rationem, &c. tenetur
eodem modo, quo mutilator aut vulnerans, de
quo *suprà*, ad restitutionem lucri cessantis, &
damni inde secuti in bonis fortunæ.

A D D E N D A.

Q. 66. Quanta sit injuria & quæ obligatio illius, 343
qui alium inducit ad peccatum. R. §. 1. Si quis vi vel
fraude inducat alterum ad mortale, est injuria
gravis, quia causantur gravissima damna, nem-
pe privatio gratiæ, vel novum debitum & au-
gmentum pœnæ æternæ, ac etiam major diffi-
cultas resurgendi, quò enim magis augetur

P

mor-

mortalia, eò plures, per se loquendo, subtrahuntur gratiæ actuales, magisque crescunt habitus mali, obduratio vel cæcitas mentis: è contrà si quis etiam vi vel fraude inducat ad veniale, ordinariè est injuria tantùm levis, uti dictum est l. 2. à n. 232. An autem fit injuria, si quis solo exemplo inducat alterum ad peccatum, videri possunt dicta p. 1. n. 1009.

344 §. 2. Qui alterum vi vel fraude induxit ad peccatum, tenetur ex justitia, quantum potest, removeere damna inde nata oriri, uti satis constat ex dictis, habentque AA cum *Busenb.* supra: deinde etiam ex justitia tenetur removeere causas ulterioris lapsûs: probabile tamen est non teneri ex justitia ulterius efficere, ut alter convertatur, quia sicuti qui ligavit Cajum, & sic impedit, quominus iret ad templum, satisfacit, si solvat, nec tenetur orare aut efficere, ut eat ad templum, ita & hîc; cùm enim cesset vis & fraus, & alter sciat se deceptum, potest, si velit, ipsemet se à peccato expedire, sicque censetur alteri remittere obligationem ad se convertendum, & si se ipsemet non convertat, ipsi imputabitur, ita *Sanch.* in Conf. l. 1. c. 3. d. 1. n. 5. contra alios multos, qui etiam valde probabiliter dicunt teneri inducere ad bonum, ut damnum pravæ dispositionis injustè causatum reparet. Addit *Steph.* t. 4. d. 5. n. 33.; si alter adverterit fraudem, deceptorem non teneri ex justitia ulterius aliquid facere, quia si tum pergat peccare, non imputabitur decipientis fraudi vel decepti errori, sed malitiæ: talis tamen deceptor secundùm *Nav.* & alios ex charitate tenebitur inducere ad pœnitentiam, sed sub veniali tantùm.

Q. 67.